

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет іноземної філології
Кафедра практики англійської мови

ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра іноземних мов

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ»
Кафедра індоєвропейських мов

Сучасні проблеми германського та романського мовознавства

Матеріали другої міжнародної науково-практичної конференції
Рівне, 24 лютого 2017 року

*Присвячується 25-річчю факультету іноземної філології
Рівненського державного гуманітарного університету*

Рівне
2017

ББК 81.0

С 91

УДК 81

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:

Михальчук Наталія Олександрівна – доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри практики англійської мови (Рівненський державний гуманітарний університет).

Заступник головного редактора:

Бігунова Світозара Анатоліївна – кандидат психологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет);

ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ:

Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор Рівненського державного гуманітарного університету

Ніколайчук Галина Іванівна – кандидат педагогічних наук, професор, декан факультету іноземної філології (Рівненський державний гуманітарний університет);

Ковальчук Інна В'ячеславівна – кандидат психологічних наук, доцент, завідувач кафедри індоевропейських мов (Національний університет «Острозька академія»);

Губіна Алла Михайлівна – кандидат психологічних наук, доцент кафедри іноземних мов (Луцький національний технічний університет);

Воробйова Людмила Михайлівна – кандидат філологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Калініченко Михайло Михайлович – кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет), старший судовий експерт ЛНДІСЕ

Сучасні проблеми германського та романського мовознавства: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, 24 лютого 2017 року, Рівне. – 341, [2]с.

Затверджено вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 3 від 23.02.2017 р.).

До збірника увійшли матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Сучасні проблеми германського та романського мовознавства», присвячені актуальним напрямкам досліджень у галузі філології та методики викладання мов. Матеріали збірника можуть бути корисними для науковців, дослідників, лінгвістів, аспірантів, пошукувачів, викладачів та студентів вищих мовних навчальних закладів.

За достовірність фактів, дат, назв і т. п. відповідають автори статей. Думки авторів можуть не збігатися з позицією редколегії.

технологий бросает вызов всем участникам образовательного процесса, от студентов до учителей и учёных, которые исследуют эту область. Перед последними стоят новая задача: найти оптимальные пути инноватизации образования.

Ключевые слова: инновация, инновационные технологии, инновационные методики, учебный процесс, контроль в образовании, дистанционное обучение.

УДК 159:81”253-057.875

О.С. Кочубей
м. Рівне

ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ ВИКЛАДАЧІВ ПЕРЕКЛАДУ В МОВНОМУ ВУЗІ

***Резюме.** Стаття містить виклад основних напрямків в організації методичної підготовки викладачів перекладу. Концепція методичної підготовки викладена з урахуванням багатоаспектної діяльності викладача перекладу, який фактично поєднує в собі спеціальності перекладача і педагога. Перераховується ряд вимог, яким повинен відповідати кваліфікований викладач перекладу. Представлено загальні принципи організації навчання перекладу, формування в учнів перекладацької компетенції.*

Виклад матеріалу подано в руслі моделі, що трактує переклад як засіб міжмовної комунікації, специфіка якого визначає сукупність знань і умінь, які майбутній викладач перекладу отримує в процесі навчання. Намічена пояснювальна стратегія роботи викладача в аудиторії.

***Ключові слова.** Переклад, перекладознавство, мовна особистість, комунікативна діяльність, компетентність, фонові знання.*

Постановка проблеми. У період оновлення всіх аспектів життєдіяльності суспільства й реалізації Державної національної програми «Освіта: Україна ХХІ століття» об'єктивний рівень професійної підготовки майбутнього фахівця визначається сформованістю його полікультурної

компетентності. Одне з центральних місць у культурному й державному становленні України займає рівень культури володіння іноземною мовою як засобом міжнаціонального спілкування. Тому одним із пріоритетних питань сьогодення є вивчення іноземної мови у вищих навчальних закладах.

Актуальність теми полягає в тому, що до теперішнього часу не вирішено багато питань пов'язані з організацією та змістом навчального процесу, кінцевими завданнями навчання і кваліфікаційними вимогами, які повинні пред'являтися до викладачів перекладу. Вимагає організації і процес підготовки кадрів за спеціальністю «викладач перекладу» на базі вищих навчальних закладів, що здійснюють підготовку власне перекладачів. Методика професійної підготовки викладачів перекладу залишається недостатньо розробленою в силу ряду об'єктивних і суб'єктивних причин. Хоча перекладацька діяльність має багатовікову історію, переклад, внаслідок свого міждисциплінарного характеру, оформився в самостійну науку лише на початку двадцятого сторіччя. Відповідно, необхідність викладання перекладу як окремої наукової дисципліни виникла порівняно недавно. Підготовка перекладачів була поставлена на наукову основу лише в другій половині 20-го сторіччя. Незважаючи на те, що багато навчальних закладів навчають студентів перекладацької майстерності, «жоден вуз не готує викладачів перекладу, і ніде не читаються курси методики викладання цієї дисципліни»[3,с.3].

В даний час, коли перекладознавство отримало статус самостійної наукової дисципліни зі своєю теоретичною базою, концепцією і системою термінів, виникла необхідність в спеціальній методичній підготовці викладачів перекладу і в розробці принципів і методів навчального процесу.

В умовах розширення міжнародних зв'язків та обміну науково-технічною інформацією, перекладацький процес розглядається як багатоаспектна діяльність, що передбачає подолання не тільки мовних, але і культурних бар'єрів. Переклад є видом комунікативної діяльності, при якій

перекладач виконує важливу соціальну функцію посередника між двома різномовними і різнокультурними спільнотами.

Метою даної статті є виокремлення особливостей підготовки викладачів перекладу в мовному вузі що, в свою чергу, передбачає розвиток перекладацької компетенції і виконує загально лінгвістичні та загальноосвітні функції. У процесі перекладу здійснюється не тільки діалог мов, але і культур, що визначають специфіку організації мислення різних мовних колективів. У цьому зв'язку, питання підготовки викладачів перекладу, здатних передати свої знання і досвід майбутнім перекладачам, є вкрай актуальним. Важливо підкреслити, що професія викладача перекладу фактично поєднує в собі спеціальності перекладача і педагога, і вимагає великих знань в області культури і науки, як своєї власної країни, так і країни досліджуваної мови.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Незважаючи на те, що професійна діяльність викладача перекладу давно розглядається в методиках викладання мов (його ефективність і необхідність застосування обґрунтовували видатні лінгвісти і методисти А.Д.Алфьоров, Н.М.Баженов, Л.А.Булаховський, Ф.І.Буслаєв, К.Д.Ушинський, О.М.Фінкель та інші), проблема його вдосконалення та класифікації була й досі залишається предметом дискусій. Оскільки професійна діяльність викладача перекладу вимагає знання перекладацької роботи «зсередини», особлива увага повинна бути приділена структурі та змісту предмета перекладу та формуванню у майбутнього викладача перекладацької компетенції. Фактично, викладач теорії та практики перекладу за рівнем знань повинен бути «на два порядки» вище своїх студентів.

При організації методичної підготовки майбутніх викладачів перекладу, важливо взяти до уваги, що викладач перекладу здійснює підготовку фахівців не тільки в міжмовній області, але і в плані інтерлінгвокультурної комунікації. Має значення і той факт, що підготовка перекладачів є важливим соціальним завданням, що відповідає сьогоденнім

потребам суспільства. Також необхідно відзначити, що в даний час перекладач-професіонал є не допоміжною, а однією з центральних фігур міжнародного спілкування та взаєморозуміння.

Готуючись до своєї професійної діяльності, а саме до здійснення процесу навчання майбутніх перекладачів, викладач перекладу повинен відповісти на три питання: чому вчити, навіщо навчати і як навчати.

Так от щоб вчити, треба, перш за все самому бути «мовною особистістю» і володіти професійною перекладацькою компетенцією. З цією метою в статті приділяється велика увага питанням підготовки майбутніх викладачів перекладу, в першу чергу в якості перекладачів-професіоналів. Очевидно, що ефективна, раціональна, науково-обґрунтована підготовка викладача перекладу, що є професійним фахівцем з міжмовного і міжкультурного спілкування, може бути вибудована з урахуванням теорії інтерлінгвокультурної комунікації.

У процесі створення професійної перекладацької компетенції у людини формуються якості, які характеризуються поняттям феномена «мовної особистості». Якості «мовної особистості» проявляються в основних аспектах комунікації – мовному, текстоутворюючому, комунікативному, професійно-технічному та особистісному.

Мовна (вербальна) компетенція учасників комунікації припускає використання мовних засобів, у відповідності з цілями і ситуацією спілкування. Вербальна комунікація фактично представляє процес не тільки передачі інформації, але і її сприйняття, тобто порушення відповідного сенсу у свідомості реципієнта. Процес комунікації передбачає обмін думками за допомогою мови, в зв'язку з чим, від викладача перекладу, тобто від «мовної особистості», потрібно професійне знання мови, як системи знаків, взаємопов'язаними різними формальними і змістовними відносинами. Крім того, професійний перекладач повинен бути компетентний не тільки в мовному, але і в соціокультурному «кодi» носія іноземної мови. Майбутній викладач перекладу, здійснюючи комунікативний процес, за рівнем мовної

підготовки, за ступенем сформованості тезауруса і за рівнем розвиненості «вторинної» лінгвокогнітивної свідомості, повинен наближатися до носія мови.

Фактично, в «мовній особистості» об'єктивується через лінгвістичний соціум «еталонний» потенціал мовної та когнітивної свідомості носія мови. Згідно дослідженням Караулова Ю.М. формування «мовної особистості» відбувається на вербально-семантичному або вербально-асоціативному рівні, тезариусному і мотиваційному рівнях. Оскільки різні мови характеризуються наявністю власної вербально-семантичної «мережі», то їх носії, відповідно, розрізняються своїм тезаурусом [2]. Формування тезаурусів «марковане» соціально-детермінованим досвідом особистості, ціннісними орієнтирами, властивими даній соціокультурній спільності. Процес формування «мовної особистості» включає також навчання розпізнаванню «координат і установок» мотиваційного рівня носія мови [9].

Зважаючи на наявність розбіжностей в словниковому складі і граматичному ладі двох мов, що беруть участь в процесі перекладу, перекладач стикається з певними труднощами. Наявність у вихідному тексті певних лексичних одиниць чи синтаксичних структур може ускладнювати розуміння сенсу і створювати труднощі при виборі варіанту перекладу, які необхідно долати, застосовуючи різні технічні прийоми і творчу інтуїцію.

Текстоутворююча компетенція майбутніх перекладачів є однією з умов професійної діяльності і передбачає: вміння створювати тексти різного типу відповідно до комунікативного завдання і ситуації спілкування; здатність вибрати перекладацьку стратегію відносно тексту; визначити тип вихідного тексту, тип реципієнта перекладу і мети перекладацького акту; грамотно інтерпретувати зміст повідомлення, враховуючи намір відправника; наблизити лексико-граматичну структуру тексту перекладу до тексту оригіналу; оцінити місце і співвідношення окремих частин тексту; забезпечити цілісність тексту, сприймати текст як «одиницю комунікації». Оскільки переклад повинен відтворювати комунікативний ефект тексту

оригіналу, відмінності в культурі можуть викликати потребу в прагматичній адаптації тексту перекладу, з тим, щоб зробити його доступним для представників іншої культури [12]. Під час перекладу здійснюється не тільки перехід від однієї мови до іншої, але й від однієї культури до іншої. Комунікативна компетенція припускає, що перекладач доповнює мовний зміст тексту інформацією, яку він отримує з обстановки спілкування, «фонових знань» (background knowledge) та попереднього досвіду. Адекватний переклад забезпечує розуміння імпліцитного сенсу оригіналу, також як його переносного значення і ситуативного змісту.

Комунікативну компетенцію перекладача складає його здатність до формування грамотних висновків з мовних висловлювань або текстів, з точки зору використання в текстах системних засобів даної мови, «фонових знань» (background knowledge) навколишньої дійсності, ситуаційної обстановки, визначення мети переказу, з урахуванням типу реципієнта, для якого призначений переклад [13]. Викладач перекладу будує свою навчальну діяльність з усвідомленням того, що професійна діяльність перекладача передбачає виконання різноманітних видів діяльності, що забезпечують багатогранність міжмовної комунікації. Нерідко, перекладачеві доводиться займатися різними видами мовного посередництва і «навколоперекладацької» діяльності: реферування, анотування, складання оглядів, протоколів бесід, підготовкою службової документації і т.п.

Різнманітні форми перекладацької діяльності і специфіка міжмовної комунікації вимагають розвитку у перекладача своєї перекладацької компетенції, яка може бути сформована при грамотно побудованому процесі навчання і в ході практичної діяльності.

Переклад – це складний вид розумової діяльності, що вимагає спеціальних знань, навичок і вмінь. Багатогранний характер перекладацької діяльності робить завдання підготовки кваліфікованих фахівців досить складною. У здійсненні цього завдання, особлива роль належить викладачеві перекладу, який сам повинен бути грамотним фахівцем в даній області, і

особистість якого є вирішальним чинником для досягнення поставленої мети навчання. Зважаючи на це, професійній підготовці викладачів перекладу слід приділяти першочергове значення.

Професійна компетенція викладача перекладу повинна відповідати цілому ряду вимог. Викладати дисципліну повинна людина, що має власний перекладацький досвід, що володіє відповідною професійною компетенцією, що є знайомою з характером перекладацької діяльності, можливостями, труднощами та умовами роботи перекладача. Викладач перекладу повинен володіти всіма аспектами перекладацької компетенції. Відповідно, його володіння іноземною мовою має бути істотно вище, ніж у тих, кого він навчає.

Під час проведення занять викладач звертає увагу студентів на нюанси семантики, понятійно-термінологічні та конотативні аспекти мовних одиниць, соціально-культурну інфраструктуру мови, пояснює своєрідність системної організації та функціонування мови, розкриває особливості бачення «мовної картини світу» роз'яснює принципи підходу до перекладу як до акту міжкультурної комунікації.

Викладач перекладу повинен бачити і вміти виправляти мовні та мовленнєві помилки, розрізняти смислові та стилістичні нюанси, вміти будувати синонімічні ряди, знати особливості побудови текстів різних типів, стилів і т.п. Аналізуючи зміст тексту оригіналу, обговорюючи стилістичні особливості та смислові тонкощі, доречність вживання мовних засобів у певних ситуаціях спілкування, викладач використовує методи і термінологію лексикології, семасіології, граматики та інших складових лінгвістичних дисциплін.

Відповідно, викладач повинен бути готовий дати роз'яснення, нагадати значення використовуваних їм термінів. По суті, викладач перекладу є ще й кваліфікованим мовознавцем. Викладання перекладу завжди передбачає широку загальноосвітню ерудицію в області країнознавства, історії, літератури. Як і перекладач, викладач перекладу повинен поповнювати свої

знання в спеціальних областях, для забезпечення розуміння і перекладу текстів з медицини, економіки, права, сільського господарства, промисловості, освіти, науки і т.д. З метою вирішення перекладацьких завдань, характерних для перекладу текстів в конкретних областях, важливо передати студентам свій досвід набутих знань шляхом використання довідкового матеріалу, енциклопедій, консультацій фахівців і т.д.

Суттєву роль у викладанні перекладацької дисципліни відіграє особистість викладача і його здатність знайти взаєморозуміння зі студентами. Викладачеві необхідно дотримуватися одного з найважливіших принципів навчання перекладу – дотримуватися доказовість навчання. Для успішної підготовки майбутніх перекладачів треба навчити їх мислити «по-перекладацький», приймати рішення, відповідні досвідченому професіоналу [8]. Викладачеві важливо організувати роботу таким чином, щоб студенти розуміли доцільність рекомендацій та критичних зауважень з приводу варіантів перекладу. Необхідно показати студенту, в чому помилковість його варіантів, вказати на відхилення тексту перекладу від оригіналу, виявити причину невірної рішення, оцінити серйозність похибок, і підвести студента до найбільш близькому варіанту тексту перекладу.

Треба відзначити, що головна відмінність викладача від перекладача-практика полягає в тому, що він повинен не тільки професійно перекладати, але і вміти пояснити загальні принципи, методи і прийоми перекладу, сформулювати і пояснити характер перекладацьких проблем, показати можливі варіанти їх вирішення.

У викладацькій діяльності важливо дотримуватися ще одного принципу – узагальнюючого характеру у процесі навчання перекладу. Належна підготовка викладача до конкретного заняття має істотне значення у підвищенні ефективності навчання перекладу. Основний зміст заняття включає в себе певні завдання. Важливо, щоб студенти усвідомлювали, яку мету переслідує конкретне завдання і запропонована форма роботи. Переклад навчальних текстів не є самоціллю, а засобом розвитку у студентів

перекладацьких умінь і викладачеві треба докласти зусиль, щоб допомогти їм оволодіти загальними принципами і методами перекладу. Результативність заняття визначається не обсягом перекладеного матеріалу, а кількістю типових перекладацьких завдань, вирішення яких були відпрацьовані зі студентами.

Отже, можна зробити **висновок**, що попередня аналітична робота з навчальними текстами з виявлення в них типових перекладацьких проблем, вимагає від викладача володіння навичками перекладацького дослідження. Можна припустити, що більш значним досвідом володіють викладачі перекладу, що займаються практичною та дослідницькою діяльністю в різних галузях перекладознавства: критика перекладу, лінгвістичні труднощі перекладу, термінології і т.д. Важливо, щоб викладач був в курсі публікацій і наукових повідомлень з актуальних питань перекладознавства.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Васильев С.А. Синтез смысла при создании и понимании текста/ Васильев С.А. – К.: Наукова думка. – 1988. – 237с.
2. Караулов Ю.Н. Лингвистическое конструирование и тезаурус литовского языка/ Караулов Ю.Н. // Русский язык и языковая личность. М., – 1987.
3. Комиссаров В.Н. Теоретические основы методики обучения переводу/ Комиссаров В.Н. – М., – 1997. – 178с.
4. Комиссаров В.Н. Общая теория перевода. Проблемы переводоведения в освещении зарубежных ученых. – М., – 1999. – 214с.
5. Латышев Л.К. Как готовить переводчиков? Тетради переводчика/ Латышев Л.К. // Научно- теоретический сборник. Выпуск № 24., М., – 1999. – 280с.
6. Хорнби А.С. Конструкции и обороты английского языка / А. С. Хорнби ; пер. с англ. А. С. Игнатьева. – М. : АО «Буклет», 1992. – 336 с.
7. Халеева И.И. Подготовка переводчика как «вторичной языковой личности» (аудитивный аспект) / Халеева И.И. //Тетради переводчика (Научно-теоретический сборник). Выпуск № 24., М. – 1999. – 237с.
8. Швейцер А.Д. Основные проблемы обучения переводу с русского языка на иностранный // Актуальные проблемы преподавания перевода и

иностранных языков в лингвистическом вузе. Сб.н. тр. МГЛУ. Вып. 423. М.: МГЛУ, 1996. – С. 84-90.

9. Щур Г.С. Теории поля в лингвистике. М.: Наука, 1974. – 254 с.
10. Hymes D. On Communicative Competence /D. Hymes // Sociolinguistics: Select Reading /Ed.J.P.Pride and J.Holmes. – Harmondsworth, 1972. – P. 95–147.

T.D. Meloni

Elkins, West Virginia, USA

**ORIGINS AND DEVELOPMENT OF EAP
(ENGLISH FOR ACADEMIC PURPOSES)**

EAP, as both a research interest and pedagogical perspective, emerged from a confluence of intellectual and social factors particularly associated with post-World War II global realities. Historically, the influx of returning veterans in the United States entering college due to the G.I. bill created a situation in which universities were flooded with students of lower economic status who were much less familiar with academic discourse than more traditional university students from the 19th century. Remedial writing courses became a necessity in order to help more diverse populations of students succeed in academic pursuits. Stephens (2001) notes that, “[d]uring the first three decades of the twentieth century, many colleges were offering courses on ‘how to study’ and in improving reading skills. Some of these were so popular after their title was changed from ‘remedial reading’ to ‘the Reading Course’ that even upperclassmen, graduate students, and law school professors took them at Harvard.” Remedial writing courses became necessary as university student bodies became more diverse; universities could no longer assume many of their students came from wealthy families and were educated in preparatory schools for higher education. This demographic shift became particularly acute due to the G.I. Bill. Post-war U.S. foreign policy also encouraged students from foreign countries to study in the United States as a way to increase global understanding and awareness. With the increasing population of

ЗМІСТ

**СЕКЦІЯ 1. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ
КОМУНІКАЦІЇ ТА КОГНІТИВНОЇ ЛІНГВІСТИКИ*****Замашна С. М., Верьовкіна О. Є.***

Бінарний аналіз поведінки американців і британців

(на матеріалі робіт Б. Брайсона) 7

Лялька О. І., Воробйова І. А.

Вираження концепту «страх» у романі Томаса Гарріса «Hannibal Rising» 11

Самборская И. Н.

Фразеологичность семантики как проявление индивидуального

в значении языкового знака 21

**СЕКЦІЯ 2. ТРАДИЦІЙНІ ТА НОВІТНІ АСПЕКТИ
ЛІНГВІСТИЧНИХ ТА ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕНЬ*****Бєлова С. А***

Концепція комплексного навчання у практиці Бременських

експериментальних шкіл початку ХХ століття 26

Бігунов Д. О.

До проблеми визначення терміну «комунікативна невдача» 34

Бігунова С. А., Зубілевич М. І.

Семантична характеристика словотворчої бази антропонімів..... 37

Богачик М. С.

Формування та стилістичні особливості комп'ютерного сленгу

в англійській мові 42

Василькевич С. С.

Неологізми у мові політичної комунікації 45

Вовчук Н. И.

Единичные способы окказионального словообразования в русской поэзии

конца ХХ века..... 54

Воробйова Л. М., Наумюк В. М.

Епіграф як інтертекст (на матеріалі новелістики Е.А. По) 59

Dzhava I.

Das Dämonische. Benjamins Aufsatz zu Goethes Wahlverwandtschaften..... 66

Івашкевич Е. Е. Психологічний зміст перекладацьких рішень.....	69
Карашевич А. В. Фразові дієслова як феномен англійської мови	80
Касаткіна-Кубишкіна О. В. Особливості використання лайливої лексики у ЗМІ (на матеріалах англомовних видань).....	85
Кірея А. І. Функціонально-стилістичні особливості антропонімів роману Дж.Р.Р. Толкіна «Гобіт, або Туди і Звідти».....	89
Левчук П. Г. Порівняльний аналіз удосконаленої пропозиції стандарту УМІ з сертифікаційними екзаменами польської мови як іноземної та елементами стандартів інших мов.....	99
Мандзюк Б. Р. Лінгвістичні засоби вираження соціального статусу (на матеріалі фільмів «My Fair Lady» та «Titanic»)	112
Панькова Т. В. До питання про квеситивний мовленнєвий акт	117
Приходько В. Б. Інтертекстуальність як діалог оригіналу та перекладу	120
Сербіна Т. Г. Парцеляція як один із експресивних синтаксичних засобів мови газет.....	122
Сологуб А. М. До питання про поняття «стереотип»	128
Стешина А. І. Реклама як особливий вид креолізованого тексту.....	132
Фрідріх А. В. Лінгвокогнітивні аспекти американського політичного сленгу	138
Шостак О. О. Риторика як літературознавча методологія.....	147

СЕКЦІЯ 3. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Бойко Н. Г. Впровадження особистісно орієнтованого підходу у навчанні іноземної мови.....	154
--	-----

Боровець О. В. Формування комунікативної компетентності молодшого школяра у процесі вивчення предметів освітньої галузі «Мови і літератури»	164
Гронь Л. В., Саврас Л. З. Формування вмінь англомовного писемного мовлення учнів старшої школи	168
Kindrat N. The problem of evaluation of lexical tasks in teaching vocabulary.....	171
Михальчук Н. О., Набочук О. Ю. Фасилітація розвитку екологічної субкультури учнів у старшому шкільному віці	176
Мороз Л. В. Зв'язок мови і культури як важливий чинник при підготовці занять з іноземної мови	199
Олександрова Г.М. Візуалізація як невід'ємний конститuant принципу наочності у навчанні іноземній мові студентів економічних спеціальностей	205
Трофімчук В. М. Застосування методу навчальних станцій у викладанні англійської мови у ВНЗ	207
Турченко І. С. Використання технології «Team teaching» для забезпечення професійної підготовки майбутніх вчителів	213
Федоришин О. П. Метод <i>case study</i> у методиці навчання іноземних мов.....	216
Kharlay O. By Learning You Will Teach, By Teaching You Will Learn: Engaging Activities For Different Learning Styles	222

СЕКЦІЯ 4. ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕСІ MOVHOЇ ПІДГОТОВКИ CТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ

Антоненко Н. Є. Використання подкастів при викладанні англійської мови.....	223
Вєтрова І. М. Готовність до автономності у навчанні студентів-майбутніх вчителів англійської мови	227

Гронь Л. В. Європейський мовний портфель як компонент сучасного НМК з іноземної мови у вищій школі.....	233
Губаш О. П. Інноваційні методики навчання та управління навчальним процесом	237
Кочубей О. С. Особливості підготовки викладачів перекладу в мовному вузі.....	244
Мелоні Тімоті Данте Origings and Development Of EAP (English for Academic Purposes)	253
Постоленко І. С. Переваги онлайн та гібридних курсів під час вивчення англійської мови ...	268
Smirnowa M.L. Die neuen Medien und die Motivation im Fremdsprachen-unterricht	271
V. Fedoryshyna Higher education in Ontario: present	279

СЕКЦІЯ 5. ЗІСТАВНА ЕТНОЛІНГВІСТИКА ТА ТЕРМІНОЛОГІЯ В АСПЕКТІ МОВНИХ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНИХ КАРТИН СВІТУ

Антюхова Н. І., Яцюрик А. О. Структура творчого потенціалу майбутнього вчителя іноземної мови: психологічний аналіз та особливості розв'язання проблеми	290
Івашкевич І. В. Проблема професійної компетентності юриста та шляхи її розв'язання.....	302
Ivashkevych E.Z. Semantic Analysis of Social Intellect of the Person	314
Михальчук Н. О., Чала Ю. М. Психологічні механізми дискурсу поетичних творів Філіпа Морена Френо	322
Перішко І. В., Мамчур І. С. Відмінності лексичних одиниць специфічних для американського чи британського варіантів англійської мови	333
ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ	338